

President Henry B. Eyring

Esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas

Ärge kartke teha head!

Issand ütleb meile, et kui me seisame usuga Tema kaljul, siis kahtlused ja kartused kahanevad ning soov head teha suureneb.

Mu kallid vennad ja õed! Palvetan alandlikult, et Issanda Vaim on meiega, kui ma täna kõnelen. Mu süda pakatab tänust Issanda vastu, kelle Kirik see on, et oleme tundnud sel konverentsil inspiratsiooni tulihingelistes palvetes, innustatud jutlustes ja ingellikus laulus.

Möödunud aprillis puudutas president Thomas S. Monson oma südantliigutava sõnumiga kogu maailma, sealhulgas mind. Ta kõneles Mormoni Raamatu väest. Ta innustas meid uurima selle õpetusi, nende üle mõtisklema ja neid ellu rakendama. Ta lubas, et kui pühendame iga päev aega uurimisele ja mõtisklemisele ning peame Mormoni Raamatus olevaid käskke, saame eluliselt tähtsa tunnistuse selle õigsuse kohta ja sellest tulenev tunnistus elavast Kristusest aitab meil pidada turvaliselt vastu rasketel aegadel. (Vt: Mormoni Raamatu vägi. – 2017. a kevadine üldkonverents.)

Paljude teie sarnaselt kuulsin ka mina, kuidas Issand räägib prohveti sõnade kaudu minuga. Ja paljude teie sarnaselt otsustasin ka mina kuulutada neile sõnadele. Olen tundnud poisipõlvest peale tunnistust, et

Mormoni Raamat on Jumala sõna, et Isa ja Poeg ilmusid Joseph Smithile ja rääkisid temaga ja et vana aja apostlid tulid prohvet Joseph Smithi juurde, et taastada Issanda Kirikus preesterluse võtmed.

Selle tunnistusega olen ma lugeanud Mormoni Raamatut iga päev rohkem kui 50 aastat. Seega võib-olla oleksin ma võinud põhjendatult mõelda, et president Monsoni sõnad on mõeldud kellelegi teisele. Ometi tundsin ma paljude teie sarnaselt, kuidas prohveti innustus ja lubadus kutsuvad mind veel enam pingutama. Paljud teist on teinud nagu mina: palvetanud sihikindlamalt, mõtisklenud keskendunumalt pühakirjade üle ning püüdnud veelgi enam teenida Issandat ja teisi Tema eest.

Minu ja paljude teie jaoks täitus sellega prohveti lubadus. Need meist, kes võtsid tema inspireeritud nõuande südameasjaks, on kuulnud selgemini Vaimu. Oleme leidnud suuremat väge kiusatusele vastu panna ning tundnud suuremat usku ülestõusnud Jeesusesse Kristusesse, Tema evangeliumisse ja Ta elavasse Kirikusse.

Ajal, mil rahutused maailmas üha suurenevad, on selline tunnistuse

suurenemine ajanud kahtluse ja hirmu minema ning andnud meile rahutunde. President Monsoni nõu kuuldavõtmise on mõjunud mulle veel kahel imelisel kombel: esiteks on tema lubatud Vaim tekitanud optimismi eesseisva suhtes, kuigi ärevus maailmas näib kasvavat. Ja teiseks on Issand tekitanud minus – ja teis – veelgi suuremal hulgal Tema armastust hädasolijate vastu. Me tunneme suuremat soovi teistele appi minna. Selline soov on olnud president Monsoni teenimistöö ja õpetuste südames.

Kui eesseisvad ülesanded võisid näida ületamatutena, lubas Issand prohvet Joseph Smithile ja Oliver Cowderyle armastust teiste vastu ja vaprust. Issanda sõnul pidi vajalik vaprus tulema nende usust Temasse kui nende kaljusse:

„Ärge kartke teha head, mu pojad, sest mida iganes te külvate, seda te ka lõikate; seepärast, kui te külvate head, lõikate te tasuks samuti head.

Seepärast, ära karda, pisuke karjake; tehke head; kui ka maa ja põrgu ühineks teie vastu, sest kui te olete ehitatud minu kaljule, ei või need võitu saada.

Vaata, ma ei mõista teid hukka; minge oma teed ja ärge tehke enam pattu; tehke arukalt seda tööd, mis ma olen teil käskinud.

Vaadake minu poole igas oma mõttes; ärge kahelge, ärge kartke.

Vaadake haavu, mis läbibistad mu külje, ja samuti naelajälgi minu kätel ja jalgadel; olge ustavad, pidage kinni mu käskudest, ja te pärite taevariigi.” (ÕL 6: 33–37).

Issand ütles oma taastamisaja juhtidele ja ütleb meile, et kui me seisame usuga Tema kaljul, siis kahtlused ja

kartused kahanevad ning soov head teha suureneb. Kui võtame vastu president Monsoni kutse istutada tunnistus Jeesusest Kristusest oma südamesse, tekib meis soov ning meile antakse väge ja vaprust minna appi teistele, ilma et muretseksime omaenda vajaduste pärast.

Olen näinud sellist usku ja vaprust palju kordi, kui usklikud viimse aja pühad on seisnud silmitsi hirmuäratavate katsumustega. Ühe näitena olin ma parasjagu Idaho osariigis, kui Tetoni tamm 5. juunil 1976 purunes. Veesein sadas alla. Tuhanded põgenesid kodust. Tuhanded kodud ja ettevõtted hävinesid. Imekombel sai surma vähem kui 15 inimest.

Seda, mida seal nägin, olen ma näinud alati, kui viimse aja pühad seisavad kindlalt kaljul, milleks on tunnistus Jeesusest Kristusest. Kuna neil pole kahtlustki, et Ta peab nende üle valvet, muutuvad nad kartmatuks. Nad eiravad omaenda katsumusi, et teistele appi minna. Ja nad teevad seda armastusest Issanda vastu ega küsi vaevatasu.

Näiteks kui Tetoni tamm purunes, oli üks viimse aja pühadest abielupaar parasjagu kodust kilomeetreid eemal reisimas. Kohe, kui nad raadiost uudiseid kuulsid, kiirustasid nad tagasi Rexburgi. Selle asemel et minna oma koju ja vaadata, kas ka see hävines, läksid nad piiskoppi otsima. Ta oli hoones, mida kasutati päästetööde keskusena. Ta aitas juhatada tuhandeid vabatahtlikke, kes kollastes koolibussides kohale sõitsid.

Paar läks piiskopi juurde ja ütles: „Me jõudsime just tagasi. Piiskop, kuhu me saame appi minna?” Ta andis neile ühe pere nime. Paar puhastas mudast ja veest ühe kodu teise järele. Nad töötasid päevade kaupa koidikust pimedani. Lõpuks pidasid nad pausi, et minna vaatama oma kodu olukorda. Üleujutus oli selle minema uhtunud ja seal polnud enam midagi koristada. Nii pöörasid nad kiiresti ringi ja läksid tagasi piiskopi juurde. Nad küsisid: „Piiskop, kas sul on kedagi, keda me saame aidata?”

Selline vaikne vapruste ja ligimesearmastuse ime – Kristuse puhas armastus – on tulnud aastate jooksul kordamisele kõikjal maailmas. Seda juhtus kohutavatel tagakiusamise ja katsumuste päevadel, ajal, mil prohvet Joseph Smith oli Missouri osariigis. Seda juhtus, kui Brigham Youngi juhatusel Nauvoost välja rännati ja kui ta siis kutsus pühased asustamata paikadesse kõikjal lääneosariikides, et aidata üksteisel luua Issanda jaoks Siionit.

Kui lugeda nende teerajajate päevikussekanadeid, võib näha, kuidas usu ime ajas välja hirmu ja kahtlused. Ja te loete pühadest, kes hülgasid oma huvid, et aidata Issanda nimel kedagi teist, enne kui naasid omaenda lammaste või kündmata põldude juurde.

Nägin sama imet vaid mõni päev tagasi pärast orkaan Irmat Puerto Ricos, Saint Thomasel ja Floridas, kus viimse aja pühad tegid koristustöödega alustamiseks koostööd teiste kirikute, kohalike kogukonnarühmade ja riigiorganisatsioonidega.

Minu sõprade sarnaselt Rexburgis keskendus ka üks mitteliikmest abielupaar Florida osariigis pigem kogukonna aitamisele kui omaenda krundil töötamisele. Kui mõned viimse aja pühadest naabrid pakkusid abi kahe suure puu eemaldamisel, mis tõkestasid nende sissesõiduteed, selgitas paar, et nad olid olnud ülekoormatud ja läinud seega appi teistele, uskudes, et Issand annab neile abi, mida nad oma kodus vajavad. Mees rääkis, et enne, kui meie Kiriku liikmed tulid abi pakkuma, olid nad kahekesi palvetanud. Nad olid saanud vastuse, et abi tuleb. Abi saabus mõne tunni jooksul pärast selle kinnituse saamist.

Olen kuulnud raportit, et mõned on hakanud kutsuma kollaseid „Abikäte” t-särke kandvaid viimse aja pühi kollasteks ingliteks. Üks viimse aja püha viis oma auto parandusse ja mees, kes teda aitas, kirjeldas talle osaks saanud „vaimset kogemust”, kui kollastes särkides inimesed tema aiast

puid eemaldasid ja seejärel laulsid talle mingit laulu Jumala lapseks olemisest.

Üks teine Florida osariigi elanik, kes pole samuti meie usku, rääkis, et viimse aja pühad tulid tema koju, kui ta töötas oma laastatud aias ning tundis, et ta on ülekoormatud, ülekuumenenud ja nutma puhkemas. Vabatahtlikud tegid tema sõnul „puhast imet”. Nad teenisid mitte üksnes usinalt, vaid ka naeru ja naeratuste saatel ega võtnud mingit vaevatasu.

Nägin sellist usinust ja kuulsin seda naeru, kui rääkisin laupäeva hilisõhtul rühma viimse aja pühadega Floridas. Vabatahtlikud peatasid oma koristustöö vaid nii kauaks, et sain mõnega neist kätt suruda. Nende sõnul tegid 90 nende vaia liiget Georgia osariigis alles möödunud õhtul plaani Floridasse appi minna.

Nad lahkusid Georgia osariigist kell 4 hommikul, sõitsid tundide kaupa, töötasid terve päeva kuni ööni ja planeerisid töötada veel järgmisel päeval.

Nad rääkisid mulle sellest kõigest naeratuste saatel ja hea huumorimeelega. Ainus pinge, mida tunnetasin, oli see, et nad tahtsid, et neid rohkem ei tänataks, et nad saaksid oma tööga edasi minna. Kui me oma sõidukisse läksime, et minna järgmise päästemeeskonna juurde, oli vaiajuhataja oma mootorsae uuesti käima tõmmanud ja asunud maha langenud puu kallale ning piiskop eemaldas puuoksi.

Kui asusime varem samal päeval ühest teisest kohast lahkuma, tuli auto juurde mees, võttis mütsi peast ja tänas meid vabatahtlike eest. Ta ütles: „Ma pole teie kiriku liige. Ma ei suuda uskuda, mida te olete meie heaks teinud. Jumal õnnistagu teid!” Tema kõrval seisnud kollases särkis viimse aja pühast vabatahtlik naeratas ja kehtas õlgu, otsekui ei vääriks ta kiitust.

Samal ajal kui Georgia osariigi vabatahtlikud olid tulnud appi sellele mehele, kes ei suutnud seda uskuda, olid sajad viimse aja pühad läinud

sellest tõeliselt laastatud Florida piirkonnast järgmisse sadade kilomeetri kaugusel lõunas asuvasse paika, kus orkaan olevat kuulduste järgi tabanud inimesi veel rängemalt.

Tol päeval meenusid mulle ja said minu jaoks arusaadavamaks prohvet Joseph Smithi prohvetlikud sõnad: „Jumala armastusest tulvil olev inimene ei ole rahul üksnes oma perekonna õnnistamisega, vaid rändab innukalt ringi kogu maailmas, ihates õnnistada kogu inimsugu.” (Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, 2007, lk 426.)

Näeme sellist armastust kõikjal viimse aja pühades. Iga kord, kui kusagil maailmas leiab aset mõni traagiline sündmus, teevad viimse aja pühad Kiriku humanitaarabi püüdluste nimel annetusi ja pakuvad end vabatahtlikuks. Harva on vaja esitada abipalvet. Tegelikult tuleb meil mõnikord lausa paluda, et vabatahtlikud abipiirkonda kohaleminekuga ootaks, kuni töid juhatavad inimesed on valmis neid vastu võtma.

Soov õnnistada lähtub tunnistusest, mille inimesed on saanud Jeesusest Kristusest, Tema evangeeliumist, Tema taastatud Kirikust ja Ta prohvetist. Sellepärast Issanda rahvas ei kahtle ega kard. Sellepärast soovivad misjonärid teenida vabatahtlikult igas maailma nurgas. Sellepärast palvetavad lapsevanemad koos oma lastega teiste eest. Sellepärast esitavad juhid oma noortele üleskutse võtta president Monsoni palve südameasjaks ja sukelduda Mormoni Raamatusse. Vilja ei kannu mitte juhtide õhutused, vaid see, et noored ja liikmed tegutsevad usu ajel. Selline usk tegudes, milleks on vaja isetut ohverdust, toob endaga südamemuutuse, mis võimaldab neil tunda Jumala armastust.

Kuid meie süda jääb muutunuks vaid niikaua, kui jätkame prohveti nõuande järgimist. Kui lakkame üritamast pärast ühte jõupingutusepuhan- gut, see muutus taandub.

Ustavad viimse aja pühad on tugevdanud usku Issandasse Jeesusesse Kristusesse, Mormoni Raamatusse kui Jumala sõnasse ja preesterluse võtmete taastamise Tema tõelises Kirikus. See tugevam tunnistus on suurendanud meie vaprust ja muret teiste Jumala laste pärast. Kuid eesseisvad proovilepanekud ja võimalused nõuavad veelgi enam.

Me ei oska ennustada üksikasju, kuid meil on üldine ettekujutus. Me teame, et viimsel ajal on kogu maa ärevuses. Teame, et ükskõik mis häda ka ei tuleks, juhatab Issand ustavaid viimse aja pühaid viima Jeesuse Kristuse evangeeliumi igale rahvusele, hõimule, keelele ja rahvale. Ja me teame, et Issanda ustavad jüngrid on väärilised ja valmis Teda vastu võtma, kui Ta tuleb tagasi. Meil ei ole vaja karta.

Seega, kuigi meie usk ja vaprus on juba praegu südames tugevamad, ootab Issand meilt ja meie järelpõlveldelt veelgi enam. Neil on vaja olla tugevamad ja julgemad, sest nad teevad veelgi suuremaid ja raskemaid asju kui meie. Ja hingevaenlane avaldab neile üha suuremat vastuseisu.

Issand ütles meile, kuidas minna edasi optimistlikult: „Vaadake minu poole igas oma mõttes; ärge kahelge, ärge kartke” (ÕL 6:36). President Monson on öelnud meile, kuidas seda teha. Me peame mõtisklema Mormoni Raamatu ja prohvetite sõnade üle ning neid ellu rakendama. Palvetage alati. Uskuge. Teenige Issandat kõigest oma südamest, väest, meelest ja jõust. Me peame palvetama ja paluma kogu südame jõuga

ligimesearmastuse, Kristuse puhta armastuse andi (vt Mn 7:47–48). Ja ennekõike peame järgima järjepidevalt ja visalt prohvetlikku nõu.

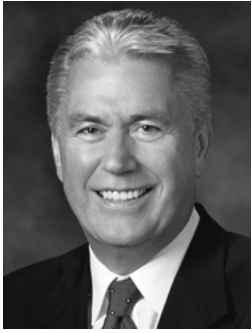
Kui tee on raske, võime loota Issanda lubadusele, mida on meenu- tanud meile president Monson, tsi- teerides sageli neid Päästja sõnu: „Ja see, kes teid vastu võtab, seal olen ka mina, sest ma lähen teie palge eel. Ma olen teie paremal käel ja vasakul, ja minu Vaim on teie südames ja minu inglid teie ümber, et teid toetada” (ÕL 84:88).

Tunnistan, et Issand läheb teie palge eel, kui olete täitmas Tema ülesannet. Mõnikord olete teie see in- gel, kelle Issand saadab teisi toetama. Mõnikord olete teie see, kes on ümbritsetud inglitest, et teid toetada. Kuid Tema Vaim on alati teie südames, nagu teile on lubatud igal sakramen- dikoosolekul. Te peate vaid pidama Tema kärke.

Jumala kuningriigi jaoks maa peal on parimad päevad alles ees. Vastu- seis tugevdab meie usku Jeesusesse Kristusesse, nagu see on toimunud prohvet Joseph Smithi ajast peale. Usk saab alati hirmust võitu. Ühes- koos seismine tekitab üksmeelt. Ja armastav Jumal kuuleb ja vastab teie palvetele, mida te lausute abivajajate eest. Ta ei uinu ega maga.

Ma tunnistan, et Isa Jumal elab ja tahab, et tuleksite koju Tema juurde. See on Issanda Jeesuse Kristuse õige Kirik. Ta tunneb teid, Ta armastab teid, Ta peab teie üle valvet. Ta lepitab teie ja minu ning kõigi Taevase Isa laste patud. Tema järgimine oma elus ja teisi teenides on ainus tee igavesse ellu.

Ma tunnistan sellest ja jätan teile oma õnnistuse ja oma armastuse. Jee- suse Kristuse pühalt nimel, aamen.

President Dieter F. Uchtdorf

Teine nõuandja Esimeses Presidentkonnas

Kolm õde

Me vastutame jüngriks olemise eest ise ja sel on vähe - kui üldse - pistmist sellega, mida teised teevad.

Kallid õed! Kallid sõbrad! Alustada seda üldkonverentsi ülemaailmse õdede istungiga on märkimisväärne ja imeline. Kujutage vaid ette: igas vanuses, eri taustaga, rahvusest ja erinevat keelt kõnelevad õded, kes on ühinenud usu ja armastusega Jeesusesse Kristusesse.

Kui kohtusime hiljuti meie armastatud prohveti, president Thomas S. Monsoniga, väljendas ta meile oma suurt armastust Issanda vastu. Ja ma tean, et president Monson on väga tänulik teie armastuse, palvete ja Issandale pühendumise eest.

Kaua aega tagasi elas ühel kaugel maal kolmest õest koosnev pere.

Esimene õde oli **kurb**. Miski alates tema ninast kuni lõuani ja tema nahast kuni varvasteni ei olnud tema arvates küllalt hea. Kui ta kõneles, siis läksid tal mõnikord sõnad segi ja inimesed naersid. Kui keegi teda kritiseeris või „unustas” teda kuskile kutsuda, siis ta punastas, läks eemale ja leidis salapaiga, kus tõi kuulda-vale kurva ohke ja mõtiskles, miks oli elu muutunud nii kõledaks ja rõõmutuks.

Teine õde oli **vihane**. Tema pidas ennast väga targaks, kuid alati oli

keegi teine, kes sai koolitestis rohkem punkte. Ta pidas ennast humoorikaks, õiglaseks, moekaks ja huvitavaks. Kuid alati paistis olevat keegi teine, kes oli humoorikam, õiglasem, moekam või huvitavam.

Ta polnud kunagi milleski esikohal ja seda ei suutnud ta kannatada. Elu ei pidanud nii minema!

Mõnikord nähvas ta teistele ja tundus, et ta oli alati vaid ühe hingetõmbe kaugusel järgmisest asjast, mille peale vihastada.

Muidugi ei muutnud see teda meeldivamaks või populaarsemaks. Mõnikord surus ta hambad kokku, pigistas käed rusikasse ja mõtles: „Elu on ebaõiglane!”

Siis oli veel kolmas õde. Vastupidiselt kurvale ja vihasele õele oli tema hoopis **rõõmus**. Ja seda mitte sellepärast, et ta oleks olnud targem või ilusam või võimekam kui tema õed. Ei! Mõnikord vältisid või eirasid inimesed ka teda. Mõnikord viskasid nad nalja tema riiete või öeldu üle. Mõnikord ütlesid nad tema kohta inetsusi. Kuid ta ei lasknud sellel kõigel ennast liialt segada.

Sellele õele meeldis laulda. Tal ei olnud ilus hääli ja inimesed naersid

tema üle, kuid ta ei lasknud sellel end segada. Ta ütles: „Kas ma lasen teiste inimeste arvamustel oma laulmist takistada?”

Tema otsus laulmist jätkata kurvas-tas tema esimest õde ja vihastas tema teist õde.

Möödus palju aastaid ja lõpuks jõudis igal õel kätte aeg maisest elust lahkuda.

Esimene õde, kes avastas üha uuesti ja uuesti, et tal polnud elus pettumustest puudu, suri lõpuks *kurvana*.

Teine õde, kes leidis iga päev midagi uut, mida põlata, suri *vihase*.

Ja kolmas õde, kes veetis oma elu lauldes oma laulu kogu väest ja enesekindel naeratus näol, suri *rõõmsana*.

Muidugi ei ole elu kunagi nii lihtne ja inimesed ei ole kunagi nii ühepalgelised nagu need kolm õde selles loos. Kuid isegi sellised äärmuslikud näited võivad meile midagi enda kohta õpetada. Kui te olete nagu enamik meist, siis tundsite ennast ära ehk ühes, kahes või koguni kõigis kolmes ões. Vaadake neist igauhte lähemalt.

Ohver

Esimene õde nägi ennast ohvrina, keda ainult mõjutati.¹ Tundus, et temaga juhtub üks asi teise järel, mis teda kurvaks tegi. Sellise ellusuhetumisega andis ta teistele kontrolli oma tunnete ja käitumise üle. Kui me seda teeme, siis kõigutatakse meid igas arvamusel tuules – ja tänapäeval pidevalt sotsiaalmeediast ümbritsetuna puhuvad need tuuled orkaani võimsusega.

Kallid õed, miks peaksite usaldama oma õnne mõne isiku või grupi kätte, kes ei hooli teist ega teie õnnest?

Kui leiata end muretsemas selle pärast, mida teised teie kohta ütlevad, siis kas võiksin soovitada vastumürki: pidage meeles, kes te olete. Pidage meeles, et te olete Jumala kuningriigi kuningakojust, kogu universumit valitsevate taevaste vanemate tütreid.

Teil on Jumala vaimne DNA. Teil on unikaalsed anded, mis said alguse teie vaimsest loomisest ja mida arendati surelikkusele eelnenud kaua kestnud elus. Te olete armuliku ja igavese Taevase Isa, vägede Issanda laps. Teie Isa lõi universumi, pani tähed ilmaruumi suurde laotusesse ja asetas planeedid nende kindlatele orbiitidele.

Te olete Tema kätes.

Väga heades kätes.

Armastavates kätes.

Hoolivates kätes.

Ja seda ei saa muuta midagi, mida keegi kunagi teie kohta ütleb. Nende sõnad on tähtsusetud võrreldes sellega, mida Jumal on teie kohta öelnud.

Te olete Tema kallid laps.

Ta armastab teid.

Isegi kui te komistate, isegi kui te temast ära pöörate, armastab Jumal teid. Kui te tunnete end kadunu, hüljatu või unustatuna, siis ärge kartke. Hea karjane leiab teid. Ta võtab teid oma õlgadele. Ja Ta kannab teid koju.²

Mu kallid õed! Palun laske neil jumalikel tõdedel sügavale oma südamesse tungida. Ja te leiata, et on palju põhjuseid mitte kurvastada, sest teil on igavikuline saatus.

Maailma armastatud Päästja andis oma elu, et teie võiksite selle tuleviku reaalsuseks teha. Te olete võtnud enda peale Tema nime, teie olete Tema jüngrid. Ja tänu Temale võite riietada ennast igavese hiilguse rüüdega.

Vihkaja

Teine õde oli maailma peale vihane. Nagu ka tema kurb õde, tundis ta, et tema elu probleemid oli kõik tekitanud keegi teine. Ta süüdistas oma peret, oma sõpru, oma ülemust ja töökaaslast, politseid, naabreid,

Kiriku juhte, hetke moetrende, isegi päikesekiirguse intensiivsust ja lihtsalt halba õnne. Ja ta lajatas neile kõigile.

Ta ei pidanud ennast õelaks inimeseks. Vastupidi, ta tundis, et vaid seisab enda eest. Ta uskus, et kõik teised olid motiveeritud isekusest, tühistest asjadest ja vihast. Tema aga oli motiveeritud headest kavatsustest – õiglusest, ausameelsusest ja armastusest.

Kahjuks on vihase õe mõtteviis liigagi levinud. Seda märgiti ära ühes hiljutises uurimuses, mis uuris rivaalgruppide vahelisi konflikte. Uurimuse osana vestlesid selle läbiviijad palestiinlaste ja iisraellastega Lähis-Idas ning vabariiklaste ja demokraatidega Ameerika Ühendriikides. Nad avastasid, et „iga grupp tundis, et nende enda grupp [on] motiveeritud rohkem armastusest kui vihast, kuid kui küsiti, miks nende rivaalgrupp konfliktis osales, siis märkisid nad ära viha kui [teise] grupi motivatsiooni”.³

Teisisõnu mõtles iga grupp endast kui heategijatest – õiglastest, lahketest ja ausatest. Kuid selle vastandina nägid nad rivaalgruppide kui pahategijaid – teadmatuid, ebaausaid, isegi kurje.

Minu sünniaastal oli maailm mässitud kohutavasse sõtta, mis tõi maailmale piinarikast leina ja kõikehaaravat kurbust. Selle sõja põhjustas minu enda rahvas, inimrühm, kes pidas teatud teisi gruppe halvaks ja õhutas nende vastast viha.

Nad vaigistasid inimesed, kes neile ei meeldinud. Nad häbistasid ja demoniseerisid neid. Nad pidasid neid alamaks – vähem kui inimesteks. Kui kord olete inimgruppi alandanud, on tõenäolisem, et leiata õigustust nende vastasteks sõnadeks ja vägivaldaks.

Tunneme külmajudinaid, mõeldes sellele, mis juhtus 20. sajandi Saksamaal.

Kui keegi on meiega eri meelt, siis on ahvatlev oletada, et tal peab midagi viga olema. Ja sealt edasi on vaid väike samm, et seostada tema sõnade ja tegudega halvaimad motiivid.

Muidugi peame alati õige eest seisema ja tuleb ette aegu, mil peame

selle kaitseks häält tõstma. Kuid kui teeme seda vihaga südames – kui me nähvame teistele, et teha neile haiget, neid häbistada või vaikima sundida –, siis on tõenäoline, et me ei tee seda õigemeelsuses.

Mida Päästja õpetas?

„Aga mina ütlen teile: Armastage oma vaenlasi, õnnistage neid, kes teid neavad, tehke head neile, kes teid vihkavad, ja palvetage nende eest, kes teid pahatahtlikult ära kasutavad ja teid taga kiusavad;

et te võiksite olla oma taevase Isa lapsed.”⁴

See on Päästja tee. See on esimene samm, et murda maha barjäärid, mis loovad maailmas nii palju viha, vihkamist, eraldatust ja vägivaldat.

Te võite öelda: „Jah, ma olen valmis oma vaenlaseid armastama – kui nemad oleksid valmis sama tegema.”

Kuid tegelikult see ju ei loe, ega ju? Me vastutame jüngeriks olemise eest ise ja sel on vähe – kui üldse – pistmist sellega, mida teised teevad. Me muidugi loodame, et nad on samuti mõistvad ja heatahtlikud, kuid meie armastus *nende* vastu ei sõltu nende tunnetest *meie* vastu.

Ehk pehmenavad meie püüded armastada meie vaenlasi nende südant ja mõjutavad neid tegema head. Aga võib olla et mitte. Kuid see ei muuda meie pühendumist Jeesuse Kristuse järgimisele.

Seega, Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetena armastame oma vaenlasi.

Me saame võitu vihast või vaenust.

Me täidame oma südame armastusega kõigi Jumala laste vastu.

Me ulatame abikäe, et neid õnnistada ja teenida – isegi neid, „kes [meid] pahatahtlikult ära kasutavad ja [meid] taga kiusavad”.⁵

Töeline jünger

Kolmas õde esindab tõelist Jeesuse Kristuse jüngrit. Ta tegi midagi, mida võib olla tohutult raske teha: ta usaldas Jumalat, isegi kui pidi sellepärast kogema pilkamist ja raskusi. Kuidagi hoidis ta alal oma usku ja lootust vaatamata teda ümbritsevale pilkele

ja küünilisusele. Ta elas rõõmsalt mitte seepärast, et tema olukord oli rõõmustav, vaid kuna *tema* ise oli rõõmus.

Keegi ei läbi eluteekonda ilma vastuseisu kogemata. Kui on nii palju jõude, mis püüavad meid eemale juhtida, siis kuidas me hoiame oma pilgu kindlalt hiilgaval õnnel, mida on ustavatele lubatud?

Ma usun, et vastuse võib leida unenäos, mida prohvet tuhandete aastate eest nägi. Prohveti nimi oli Lehhi ja tema unenägu on kirjas hinnalises ja imelises Mormoni Raamatus.

Oma unenäos nägi Lehhi avarat välja, kus oli imeline puu, mille ilu oli võimatu kirjeldada. Samuti nägi ta arvutuid inimhulki, kes puu poole pürgisid. Nad tahtsid maitsta selle suurepäraselt vilja. Nad uskusid ja usaldasid, et see toob neile suurt rõõmu ja kestvab rahu.

Puuni viis kitsas rada ja selle kõrval oli raudkäsipuu, mis aitas neil rajal püsida. Kuid samuti oli seal pimeduseudu, mis varjas nende eest nii teerada kui ka puud. Ja ehk isegi ohtlikum oli valjuhäälnaer ja pilkamine, mis kostsid lähedal asuvast suurest ja avarast hoonest. Üllataval moel pani pilkamine isegi mõnesid inimesi, kes olid jõudnud puuni ja maitsnud selle imelist vilja, tundma häbi ja eemale uitama.⁶

Ehk hakkasid nad kahtlema, kas see puu on tõepoolest nii kaunis, kui nad olid kord arvanud. Ehk hakkasid nad kahtlema oma kogemuste reaalsuses.

Ehk mõtlesid nad, et kui nad puu juurest ära lähevad, on elu kergem. Ehk siis ei pilgata neid enam ega naerda nende üle.

Ja tegelikult inimesed, kes neid nõokisid, tundusid päris õnnelike-na ja neil paistis päris lõbus olevat. Seega võib-olla siis, kui nad puu juurest ära lähevad, võetakse neid vastu selle suure ja ruumika hoone kogudusse ja aplodeeritakse nende otsustusvõime, intelligentsuse ja elutarkuse pärast.

Püsige teerajal

Kallid õed! Kallid sõbrad! Kui teil on raske hoida kinni raudkäsipuust ja kõndida kindlalt päästmise poole; kui nende naer ja pilkamine, kes tunduvad nii enesekindlad, paneb teid eksima; kui teid vaevavad vastamata küsimused või õpetused, mida te veel ei mõista; kui te kurvastate pettumuste üle, siis innustan ma teid tuletama meelde Lehhi unenägu.

Püsige teerajal

Ärge kunagi laske lahti raudkäsipuust – Jumala sõnast!

Ja kui keegi püüab panna teid häbenema Jumala armastusest osasäämist, siis ignoreerige teda.

Ärge kunagi unustage, et olete Jumala laps; teid õnn on ootamas; kui õpite käsud täitma kõik, Ta juurde pääsete taas!⁷

Lubadused maailma kiitusest ja heakskiidust ei ole usaldusväärsed, tõesed ega rahulduspakkuvad. Jumala lubadused on kindlad, tõelised ja rõõmutoovad – nüüd ja igavesti.

Ma kutsun teid vaatama religioonile ja usule kõrgemast vaatenurgast. Miski, mida pakutakse suures ja avaras hoones, ei ole võrreldav Jeesuse Kristuse elava evangeeliumi viljaga.

Tõepoolest, „mida silm ei ole näinud ja kõrv ei ole kuulnud ja mis inimese südamesse ei ole tõusnud, mis Jumal on valmistanud neile, kes teda armastavad!“⁸

Olen ise teada saanud, et Jeesuse Kristuse evangeeliumi jüngrirada on rõõmu rada. See on tee turvalisuse ja rahuni. See on tee tõeni.

Ma tunnistan, et Püha Vaimu anni ja väega võite seda ise teada saada.

Kui teerada teie jaoks raskeks muutub, loodan ma, et leiate pelgupaika ja jõudu meie imelistes Kiriku organisatsioonides: Algühingus, Noortes Naistes ja Abiühingus. Need on kui puhkepeatused, kus te võite ammutada enesekindlust ja usku eelseisvaks rännakuks. Need on kui turvaline kodu, kus võite tunda kuuluvustunnet ja saada julgustust oma õdedelt ja kaasjüngritel.

See, mida te õpite Algühingus, valmistab teid ette lisatõdedeks, mida õpite noorte naistena. Jüngrirada, mida te kõnnite Noorte Naiste tundides, viib teid sõbrustamise ja sõsarluseni Abiühingus. Iga sammuga sellel teel antakse teile lisavõimalusi näidata armastust teiste vastu usu-, halastusligimesearmastuse ja vooruslike tegude ning teenimise kaudu.

Selle jüngriraja valimine viib kirjeldamatu õnneni ja teie jumaliku loomuse täitumiseni.

See ei ole kerge. See nõuab teilt parimat, mis teil anda on – kogu teie intelligentsust, loovust, usku, ausameelsust, tugevust, kindlameelsust ja armastust. Kuid ühel päeval vaatate tagasi oma püüdlustele ja oh kui tänulik te olete, et te püsisite tugevana, et te uskusite ja et te ei lahkunud teerajalt.

Pürgige edasi

Elus võib olla palju, mis on teie kontrolli alt väljas. Kuid lõpuks on teil vägi valida nii oma tulevik kui ka paljud kogemused teel olles. Teie valikud mõjutavad teie elu rohkem kui teie võimed.⁹

Te ei või lubada asjaoludel teid kurvaks muuta.

Te ei või lubada neil teid vihaseks muuta.

Te võite rõõmustada selle üle, et olete Jumala tütreid. Te võite leida rõõmu ja õnne Jumala armus ja Jeesuse Kristuse armastuses.

Te võite olla rõõmus.

Ma innustan teid täitma oma süda tänulikkusega Jumala küllusliku ja piiritu headuse vastu. Mu armsad õed! Te suudate seda! Ma palvetan kogu oma hingest, et te teeksite valiku pürgida edasi elupuu poole. Ma palvetan, et te otsustaksite tõsta oma hääle ja muuta oma elu hiilgavaks kiidusümfooniaks, rõõmustades selle üle, mida Jumala armastus, Tema Kiriku imed ja Jeesuse Kristuse evangeelium võivad maailmale tuua.

Tõelise jüngripõlve laul võib kõlada mõne jaoks vales helistikus

või isegi liiga valjult. See on olnud nii aegade algusest peale.

Kuid meie Taevasele Isale ja neile, kes Teda armastavad ja austavad, on see kõige kallim ja kaunim laul – ülev ja pühitsev laul lunastavast armastusest ja Jumala ning ligimese teenimisest.¹⁰

Ma jätan teile oma kui Issanda apostli õnnistuse, et te leiaksite jõudu ja julgust pürgida õnnelikuna edasi Jumal tütreks, käies iga päev rõõmsalt hiilgaval jüngrirajal. Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.

VIITED

- 1.Vt 2Ne 2:14, 26
- 2.Vt Lk 15:4–6.
- 3.Boston College. Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation. – ScienceDaily, 4. nov 2014, sciencedaily.com.
- 4.Mt 5:44–45.
- 5.Mt 5:44.
- 6.Vt 1Ne 8.
- 7.Vt: Olen Jumala laps. – Kiriku lauluraamat, nr 188.
- 8.1Kr 2:9.
- 9.Vt „The Most Inspirational Book Quotes of All Time”. – pegasuspublishers.com/blog.
- 10.Vt Al 5:26.